

Puolustusministeri,
Kenraaliluutnantti R. W a l d e n.

Suomen Kuvalehden n:ossa 31, 9.8.41 julkaistiin kirjoitus, jossa erityisen räikeästi hyökättiin Ruotsin lehdistön kimppuun. Samoin oli n:ossa 41, 11.10.41 kirjoitus, jonka sävy myöskin oli hyvin loukkaava. Näistä molemmista kirjoituksista liitän tähän lyhennysotteet.

Ensimmäinen kirjoitus herätti paljonkin huomiota Ruotsissa ja sitä kommentoitiin päivälehdissä. Toisesta kirjoituksesta ei vielä ole lehdissä mainittu, mutta on syytä olettaa, että Ruotsin viranomaiset, jotka tarkkaan seuraavat tällaisia ilmiöitä, ovat tietoiset tästäkin.

Olen antanut Yleisesikunnan päällikölle tehtäväksi ottaa selkoa kirjoituksen laatijasta, koska minulla on syitä olettaa, että tämä on upseeri. Kuitenkaan ei lehden toimittaja vielä tähän mennessä ole suostunut ilmoittamaan kirjoittajan nimeä, vaikka oli ilmoitettu, että tiedustelu tehtiin Ylipäällikön käskystä.

On selvää, että tällaiset kirjoitukset vaikuttavat suhtautumiseen maattamme kohtaan. Minulle on ilmoitettu tapauksesta, jolloin Tukholmassa vientilupia koskevaan neuvotteluun kutsuttuja oli kieltäytynyt saapumasta kokoukseen, koska he sinä aamuna olivat lukeneet lehdistä selostukset 9.8.41 julkaistusta kirjoituksesta.

Kun otetaan huomioon, missä olosuhteissa meidän teollisuutemme ja eritoten sotateollisuutemme toimii, on mahdollista, että yhden ainoan hankintaerän poisjääminen tai lykkääntyminen huomattavasti voi vaikuttaa tuotantomme ja siten välillisesti joukkojen toimintaan. Sitäpaitsi tiedämme, mitä ovat merkinneet ja mitä merkitsevät ne elintarvikeostot, joita on voitu sijoittaa Ruotsiin. Mutta kysymys ei ole vain kauppasuhteista. Aina talvisodan ajoilta saakka olemme saaneet vastaanottaa valtavia lahjoituksia sekä tavarassa että suorastaan rahassa.

Tuntuu siltä, kuin sensuuriviranomaiset eivät ymmärtäisi, mistä tässä on kysymys, koska he eivät puuttuneet asiaan, vaikka kaksi kuukautta aikaisemmin samassa lehdessä julkaistu kirjoitus jo oli herättänyt siksi paljon huomiota.

Vaikka Ruotsi ei osallistukaan sotatoimiin, on sotilaspoliittisista syistä erittäin tärkeää, että suhteet Ruotsiin säilytetään mahdollisimman hyvinä ja että niitä edelleen kehitetään. Meillä on myöskin kaikki mahdollisuudet saada osaksemme Ruotsin kansan sympatiat.

On käsittämätöntä, että sallitaan henkilön, joka ei millään tavalla vastaa teoistaan, esittää tällaisia mielenpurkauksia ajankohtana, jolloin tilanteemme on niin äärimmäisen kriittinen, ja tämä vielä maata kohtaan, josta talvisodan aikana oli ilmoittautunut 16.000 vapaaehtoista ja josta nytkin, vaikkakaan tarpeemme ei ole yhtä suuri, toimii "symbolinen" vapaaehtoisjoukko. Onhan meille järjestetty tilaisuus lähettää Ruotsiin invaliidejamme ja tuhansia lapsia, ja olemmehan olleet valmiit tästä maasta vastaanottamaan jopa raha-apuakin. Tällainen menettely on rikos maata ja erittäinkin sen taistelevaa armeijaa vastaan.

Ylipäällikkönä on minun pakko jyrkästi esittää, että ryhdytään toimenpiteisiin tämänkaltaisen menettelyn kertakaikkiseksi ehkäisemiseksi.

PUOLUSTUSVOIMAIN YLIPÄÄLLIKKÖ
SOTAMARSALKKA merk. MANNERHEIM.

2 liitettä.

[Liitteitä ei ollut arkistomateriaalissa: Päämajan tiedotus-osaston sotatiedotustoimiston kirjeenvaihto v. 1941.]

Suomen Kuvalehti no. 31, 1941 (2.8.1941) s. 1030-1031 - koko kirjoitus, ei kuvia:

"ME PIIRRÄMME MIEKALLA RAJAN"

Muissa maissa on tekojamme arvioitu. Tukholmassa sanoo joku sanomalehtinikkari painavan mielipiteensa asioistamme puhuen »natsionalismista», »kuolleen haaveen esiin kaivamisesta» ja tuu mien, että »lähempiäkin päämääriä kait olisi ollut joukkojemme innoittamiseksi».

Suomen rintama vastaa siihen näin:

Se, jolla ei ole vastuuta eikä mitään mahdollisuutta pimeästä rotankolostaan nähdä elämän vaatimuksia, pitäköön suunsa kiinni.

Se, joka pian tuhat vuotta on istunut turvassa selkäni takana, pitäköön suunsa kiinni.

Se, joka ei hätäni hetkellä toiminut avukseni muuten kuin sen verran, että

se toivoi ryssän vähän väsyvän ennen Torniota, pitäköön suunsa kiinni.

Se, joka ei ole nähnyt ja elänyt kurjan rajan aiheuttamaa tuskaa viime sodassa, pitäköön suunsa kiinni.

Se, joka ei ole nähnyt veljiensä murhaa ja maansa silpomista, pitäköön suunsa kiinni.

Se, joka ei kannata mitään vastuuta Suomen kansan tulevaisuudesta, vaietkoon Suomen asioista.

- - -

Me tervehdimme luoksemme saapuvia Ruotsin vapaa-ehtoisia kansallisen ylpeyden ja uhrivalmiuden lepattavana liekkinä, ja toivomme, että siitä heidän oman maansa kohtalon hetkellä voisi kasvaa suuri roihu.

»Sillä mitä hyötyä sinulla on, vaikka voitaisit koko maailman rikkaudet, jos samalla menetät sielusi.»

17.7.41.